

Ιστορίες Οπλαρχηγών του 1821

Το Έθνος μας θα σε πληρώσει

Ο ΚΑΝΑΡΗΣ γύριζε το 1825 άπρακτος από την Αλεξάνδρεια, όπου είχε πάει να κάψει τον Τουρκοαιγυπτιακό στόλο. Και σα να μην έφθανε η πίκρα του για την αποτυχία, άκουγε και τα μουρμουρητά των ναυτών του, που μέρες είχαν να φάνε και να πιουν νερό.

Το καράβι τους είχε σώσει από μέρες την προμήθεια του.
Πλέοντας, λοιπόν στ' ανοιχτά, κάποιος ναύτης τον πλησιάζει και του λέει:

Καπετάν Κωνσταντή, ένα καράβι από μακριά.
Καλά, του αποκρίνεται ήσυχα ο Κανάρης.
Σε μισή ώρα τα δύο πλοία βρέθηκαν κοντά και οι ναύτες του Κανάρη παρατήρησαν ότι ήταν ένα μεγάλο αυστριακό ιστιοφόρο.

Εμπρός, παιδιά, πιάστε, τους γάντζους, προστάζει ο πυρπολητής.
Μερικοί από του ναύτες πήραν τα τουφέκια τους, άλλοι κατέβασαν μια βάρκα και με τούς γάντζους κόλλησαν στο ξένο πλοίο. Τότε ο Κανάρης με τον αχώριστό του σύντροφο Μικέ και μερικούς άλλους ναύτες σκαρφαλώνει σ' αυτό με την πιστόλα στο χέρι και παρουσιάζεται στον πλοίαρχο.

Τι θέλετε; ρωτά με τρόμο ο Αυστριακός, γιατί νόμισε πως ήταν πειρατές.
Θέλουμε να μας δώσεις ψωμί, τυρί, νερό και από ό,τι άλλο έχεις, γιατί πεθαίνουμε από την πείνα.

Ο πλοίαρχος κατάλαβε τότε με ποιούς είχε να κάνει και προστάζει τους ναύτες του να τους φέρουν ψωμιά, τυρί, ένα βαρέλι σαρδέλες και αρκετό νερό. Αφού τα κατέβασαν στη βάρκα, ο Κανάρης είπε στον Αυστριακό πλοίαρχο:
Λεφτά δεν έχω να σε πληρώσω. Γράψε, λοιπόν, πόσα κάνουν σ' ένα χαρτί και φέρε το να σου το υπογράψω.
Δεν κάνει τίποτε. αποκρίθηκε ο πλοίαρχος, γνωρίζοντας την φτώχεια των επαναστατών.
Φέρε το είπα, και γράψε δύο χιλιάδες γρόσια! απάντησε θυμωμένος ο πυρπολητής.
Το υπόγραψε και το δίνει στον πλοίαρχο λέγοντας:
Το Έθνος μας θα σε πληρώσει!

Αλλά εσείς δεν έχετε έθνος, τόλμησε να πει εκείνος.
Άστραψαν τα μάτια του Κανάρη, αγρίεψε το πρόσωπό του και με θυμό και περιφρόνηση είπε:
Σα δεν έχομε Έθνος, θα κάνομε!

Έτσι χωρίστηκαν, ο ένας πιστεύοντας στα λόγια του, που ήταν πεποίθηση όλων των σκλαβωμένων, και ο άλλος κουνώντας το κεφάλι του από δυσπιστία στα ονειροπολήματα των ραγιάδων.

Πέρασαν τα χρόνια και η Ελλάδα έγινε ελεύθερη. Ο Κανάρης σεβαστός πιά ναύαρχος, ήταν Υπουργός των Ναυτικών, και ο καπετάν Μικές πλοίαρχος σ' εμπορικό σκάφος.

Ο Μικές έτυχε κάποτε στο Γαλάζιο της Ρουμανίας ν' αγοράσει σιτάρι. Εκεί βρήκε και τον Αυστριακό πλοίαρχο, πού τότε μόνο τον αναγνώρισε, όταν του θύμισε την παλιά δυσάρεστη συνάντηση. Τον παρακίνησε μάλιστα να περάσει από την Αθήνα, για να πληρωθεί και με κόπο τον κατάφερε να δεχθεί.

Ένα πρωί, λοιπόν ο Μικές και ο Αυστριακός πήγαν στο Υπουργείο και ζήτησαν να ιδούν τον Κανάρη.

Άμα μπήκαν ο Μικές του είπε:
Εξοχώτατε, θυμάσαι, που υπόγραψες μια απόδειξη για δύο χιλιάδες γρόσια σ' έναν πλοίαρχο Αυστριακό, κοντά στην Αλεξάντρεια;
Ά, ναι, θυμάμαι, απάντησε, αφού σκέφτηκε λίγο ο Κανάρης.
Να λοιπόν, ο πλοίαρχος ήρθε να πάρει τα χρήματα.

Ο Κανάρης ζήτησε την απόδειξη, την κοίταξε καλά καλά και έπειτα με εθνική υπερηφάνεια λέει στον Αυστριακό:
Βλέπεις, πλοίαρχέ μου, πως εμείς οι Έλληνες ό,τι λέμε το κάνουμε!

Υπόγραψε κατόπιν ένα ένταλμα και το 'δωσε στον πλοίαρχο, για να πληρωθεί.

Ο επαίτης ήρωας

Ο Νικήτας Σταματελόπουλος, ο αποκληθείς ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ, ήρωας από τους λίγους της επανάστασης του 1821, πέθανε "στην ψάθα", ως γνωστόν, επαιτών στα σοκάκια του Πειραιά.

Η αρμόδια αρχή μάλιστα, η οποία χορηγούσε τα "πόστα" στους επαίτες, είχε ορίσει για τον ήρωα επαίτη μια θέση κοντά στο σημείο όπου βρίσκεται σήμερα η εκκλησία της Ευαγγελίστριας και του επέτρεπε να επαίτεί κάθε Παρασκευή!

Ήταν δε τόση η ένδεια του σχεδόν τυφλού πλέον στρατηγού, η Πατρίδα δεν του είχε χορηγήσει σύνταξη, ώστε δεν είχε χρήματα ούτε για να αγοράσει ψωμί για την άρρωστη γυναίκα του. Εκείνος μπορούσε να αντέξει περισσότερο την πείνα.

Η περιπέτεια του ήρωα έφθασε στ' αυτιά πρέσβη Μεγάλης Δυνάμεως, ο οποίος ενημέρωσε σχετικά την κυβέρνησή του.

Έτσι κάποια στιγμή, απεσταλμένος της πρεσβείας βρέθηκε στο "πόστο" όπου επαιτούσε ο οπλαρχηγός. Μόλις ο Νικηταράς αντελήφθη τον ξένο, μάζεψε αμέσως το απλωμένο του χέρι! "Τι κάνετε στρατηγέ μου", ρώτησε ο απεσταλμένος. "Απολαμβάνω ελεύθερη πατρίδα", απάντησε περήφανα ο

ήρωας. "Μα, εδώ την απολαμβάνετε, καθισμένος στο δρόμο;" επέμενε ο ξένος, που είχε εντολή "να μάθει τι γίνεται".

"Η πατρίδα μου έχει χορηγήσει σύνταξη για να ζώ καλά, αλλά έρχομαι για να παίρνω μια ιδέα πώς περνάει ο κόσμος" αντέτεινε ο περήφανος Νικηταράς. Είδε κι αποείδε ο ξένος και γύρισε να φύγει, χαιρετώντας ευγενικά. Φεύγοντας, όμως, άφησε να του πέσει ένα πουγγί με χρυσές λίρες, ώστε να μην προσβάλει τον πένητα στρατηγό.

Ο ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ άκουσε τον ήχο, έπιασε το πουγγί, το ψηλάφησε και φώναξε στον ξένο.

"Σου έπεσε το πουγγί σου. Πάρε το, μην το βρει κανείς και το χάσεις".

Εμείς εδώ θα μείνουμε

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ με τρεις χιλιάδες άνδρες, διανυκτέρευσε στο Κερασίφι. Εκεί ήταν αραγμένο και το καράβι του Ψαριανού Γιαννίση.

Εν τω μεταξύ το χιόνι, με το λευκό του σεντόνι είχε απλωθεί παντού. Η νύχτα ήταν παγερή και το κρύο τσουχτερό. Και ο Γιαννίσης στέλνει μια βάρκα να πάρει τον αρχηγό.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα και οι απεσταλμένοι του Γιαννίση ξύπνησαν τον Καραϊσκάκη και του είπαν το μαντάτο.

Και ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ρώτησε γεμάτος περιέργεια: Και έχετε μέρος για τόσα παλληκάρια; Όχι, απάντησαν οι απεσταλμένοι, μόνο για σας.

Άιντε στο καλό. Εμείς εδώ θα μείνουμε. Και γύρισε από το άλλο πλευρό.

Διάβασα κάπου

Εις τα 1828 επήγε ο Γ. Μαυρομιχάλης να χαιρετήσει τον Ιωάννη Καποδίστρια.

Φόρεσε την πιο ακριβή του φορεσιά, που ήταν όλο χρυσάφι. Κυριολεκτικά, έλαμπε η εμφάνισή του.

Ο Κυβερνήτης τον δέχτηκε ωςάν πατέρας. Του είπε, όμως, κάποια στιγμή: Δεν σας επαινώ για τα φορέματά σας. Τώρα είναι καιρός που πρέπει να φορούμε ζώνη δερμάτινη. Και τούδωσε και άλλες πολλές και σοφές συμβουλές.

Ο επισκέπτης βγαίνοντας είπε εις ένα φίλο του: Σήμερα ο Κυβερνήτης μ' έκανε να ντραπώ.

Αυτοί ήταν οι οπλαρχηγοί του 1821.

Σας Ευχαριστώ
Δημήτριος Μητρόπουλος